

A man with short, graying hair, wearing a blue button-down shirt, is leaning against a white, slightly weathered wall. He is looking off to the side with a thoughtful expression. His arms are crossed, and he is wearing a black smartwatch on his left wrist. The background shows a wooden structure, possibly a staircase or a walkway, leading up and away from the wall. The lighting is soft and natural, suggesting an outdoor setting.

Open

Arnout Hauben

‘In de natuur kom ik in balans’

Hij wordt gezien als de leukste Belg van Nederland. Maakt programma's vanuit een warm hart met mooie openhartige ontmoetingen.

Televisiemaker Arnout Hauben (1975) houdt van die zachte kant. “Polariseren past niet bij mij. Het levert botsende tv op, en dat is er al genoeg.” Zelf blijkt hij net zo openhartig.

INTERVIEW: INGRID SPELT | BEELD: HANS DE KORT

Arnout

We videobellen. Hij vanuit zijn verblijf aan de Vlaamse kust; de journalist vanaf een Waddeneiland. Arnout lachend: “Ah, op die manier hebben we al een lijntje.” Hij zwaait zijn camera een slag naar links naar het raam met uitzicht over de oneindige zee. In Oostende komt hij met zijn gezin, partner Mieke Vandenbulcke (52), zoon Stan (23) en dochter Sarah (19), tot rust. Een toevluchtsoord voor het drukke leven in de stad Brussel, het multiculturele district Schaarbeek, waar hij na zijn studie aan de filmacademie is blijven hangen. Regelmatig zet hij een kruis in zijn agenda om even bij te komen in Oostende. Hoewel hij ook daar tussendoor werkt voor zijn eigen productiehuis De chinezen, dat een breed spectrum aan programma's voor Nederlands- en Franstalige zenders maakt. In 2011 richtte hij het bedrijf op met een aantal oud-Woestijnvis-collega's. “Het vertrek van Woestijnvis bij de publieke omroep was voor mij een kantelpunt. Ik verlangde naar vrijheid, naar een eigen creatieve cocon. Het moment was aangebroken om mijn eigen verhaal te schrijven. Bij De chinezen is human interest ons kompas, en bij de publieke omroepen voelen we ons het meest thuis.”

In Oostende geniet Arnout van lange wandelingen langs de vloedlijn en de zomerse lichtheid van de kust. “Wandelen geeft mij rust. In de natuur kom ik in balans.” In Oostende haalt hij de theatervoorstellingen die hij heeft gemist tijdens het theaterseizoen in tijdens het festival Theater aan Zee. “Veel mooie voorstellingen zijn daar nog eens te zien. Vanavond gaan we naar het toneelstuk *Revolutionary road*, een bewerking van jullie eigen Jacob Derwig.”

Adrenaline

Arnout en zijn kompanen cameraman Philippe Niclaes en geluidsman/dronebestuurder Ruben Callens hebben de grootste helft van de opnames van *Dwars door de Pyreneeën* er op zitten. Een

programma in de sfeer van het prijswinnende *Dwars door de lage landen*. Arnout en zijn team, met wie hij lief en leed deelt tijdens de opnames, ontvingen vorig jaar De Gouden Televizier-Ring voor het ‘wandelprogramma’. Heerlijke slow tv met onderweg spontane ontmoetingen. “De uitreiking van die prijs was een supermoment, *once in a lifetime*. Mijn wandelprogramma's werden toch vaak weggezet als te eenvoudig. Het is een mooie erkenning.” De mythische Pyreneeën stonden al langer op zijn verlanglijstje. Dezelfde eenvoud in een ander jasje, dacht hij. “Dat viel nog vies tegen. Met een zware rugzak door de bergen lopen is toch anders dan wandelen op het vlakke land. Na een kilometer dacht ik: *My god*, waar ben ik aan begonnen? Maar de ontmoetingen en het prachtige landschap geven me adrenaline. Tijdens die tocht door de Pyreneeën vielen vooral de mensen op die er wonen. Gastvrij en onafhankelijk, dicht bij de natuur en puur in hun manier van leven. Strijdvaardig, maar ook een beetje mysterieus, precies zoals de bergen zelf. Gastvrijheid en openheid ervaar je sneller als je met een rugzak door weer en wind aan komt lopen.”

Vincent van Gogh

Van een heel ander kaliber is de historische reeks *Interview met de geschiedenis*. “Het is fijn om als televisiemaker uitstapjes te maken.” Van huis uit kreeg Arnout bakken met geschiedenisweetjes over zich heen. Zijn vader is professor oude geschiedenis en of hij nu wilde of niet: tijdens vakanties werd hij, met zijn twee zussen en broer, op sleeptouw genomen naar historische plekken. Als tiener verafschuwde hij het; als volwassene raakte hij op een andere luchtigere manier in de ban van geschiedenis. Vanaf deze maand is hij te zien bij de NPO met *Interview met de geschiedenis: hoog bezoek*. Arnout reist terug in de tijd en spreekt onder meer historische grootheden als Vincent van Gogh,

Peter de Grote, Albert Einstein (zie foto boven) en Marlene Dietrich, vertolkt door acteurs. “Als ik met die historische figuren in gesprek ga, wil ik verder kijken dan de feiten en archieven: ik zoek naar de mens achter de naam, naar wie ze waren en wat hen bezielde.”

Een toegankelijke vorm om de kennis van geschiedenis aan de man te brengen. Heel anders dan je vader deed in het gezin.....

Met een knipoog: “Als tiener probeerde ik er wel eens onderuit te komen. Bij mijn vader stond zijn hele leven in het teken van geschiedenis. Hij is 82 en nog steeds geeft hij les aan de universiteit van Leuven. Hij publiceerde veel wetenschappelijk werk. Tijdens onze zomervakanties in Frankrijk nam hij ons mee naar archeologische bezienswaardigheden onder de meest warme temperaturen. Voor we vertrokken was er altijd een spanningsveld tussen ons kinderen en mijn vader. Mijn moeder moest bemiddelen of het een dagje zwemmen werd of ►

‘Geschiedenis is een manier om mensen en streken te portretteren’

CV

1976 Geboren in Leuven
1988 Internaat Montfortcollege in Rotselaar
1995 Studeert aan de LUCA School of Arts in Brussel
1999-2011 Werkt als regisseur en reporter bij productiehuis Woestijnvis mee aan programma's als *Man bijt hond*, *Het geslacht De Pauw* en *Meneer Dokter*
2005 Ontvangt voor de documentairefilm *Geel* een prijs voor beste documentaire op het Seagate Foyle Film Festival in Ierland
2010 Verschijnt voor het eerst zelf voor de camera in het programma *Weg naar Compostela*. Onder dezelfde titel verschijnt een jaar later een boek
2011-heden Medeoprichter van productiehuis De chinezen
2013 Tv-serie *Ten oorlog I*
2015 Tv-serie en boek *Ten oorlog II: de bevrijding van Europa tijdens WO II*
2016 Tv-serie en boek *Ten oorlog: onder Vlaamse velden*
2017 Tv-serie *De helden van Arnout*. Boek *De helden*

van Arnout: in het spoor van acht vergeten Belgen
2018 Tv-serie *Leve de zoo!* Eveneens verschijnt het boek *Leve de zoölogie*
2019 Tv-serie en boek *Rond de Noordzee*
2020 Tv-serie en boek *Ten oorlog: De bevrijding van Vlaanderen en Dwars door België*
2021 Tv-serie en boek *Dwars door de Middellandse zee*
2022 Tv-serie *Dwars door de lage landen*
2023 Tv-serie en boek *Interview met de geschiedenis: het Belgische koningshuis*. Boek *Dwars door België*
2024 Tv-serie *Dwars door de lage landen* seizoen 2. Ontvangt de Gouden Televizier-Ring voor het programma
2025 Seizoen 2 van *Interview met de geschiedenis: hoog bezoek*. Ook verschijnt er een gelijknamig boek
2026 Tv-serie *Dwars door de Pyreneeën*

een kathedraal bezoeken. Ik zette me vroeger af tegen die overdosis geschiedenis en al die verhalen. Pas als reportagemaker omarmde ik dit stuk uit mijn jeugd. Geschiedenis is een mooie manier om mensen en streken te portretteren. Actualiteiten zijn vaak harder en worden meestal op een polariserende manier gebracht. Geschiedenis is een uitgekristalliseerde actualiteit; je kunt er goed met mensen over praten. Het is een zachtere en dankbare manier om binnen te komen bij je publiek. Ik vind het belangrijk om mensen zacht tegemoet te treden. Hun schild valt af, en dan zie je pas echt de ware persoon. Zo komen mensen tot hun recht. Polariseren past niet bij mij. Het levert botsende televisie op, en dat is er al genoeg. Net als in Nederland is er in België een verharding in de samenleving te zien. Ik probeer het te vermijden en wil mensen niet in stellingen duwen. Dat is helemaal niet interessant. En als ik zelf al een overtuiging heb, hoef ik er niet te koop mee te lopen. We leven in een tijd dat iedereen maar zijn mening of opinie deelt zonder de materie te doorleven. Best triest. Het helpt het maatschappelijk debat ook niet vooruit. Bovendien kun je wellicht van mening veranderen als je je wel verdiept of in elk geval de mening van een ander respecteren. Je kunt met elkaar argumenteren zonder dat je het met elkaar eens hoeft te zijn. Dat werkt op elk niveau bevrijdend. Ook in een relatie. Het is toch verschrikkelijk als je het altijd maar eens bent met je partner. Dodelijk saai.”

Je vader is vast trots op je....

“Heel lang heeft hij er niets over gezegd. Hij liet zijn waardering publiekelijk weten in het Vlaamse tv-programma *Het huis*. In het programma zit je als bekende Vlaming 24 uur opgesloten. De *mystery guests* waren mijn ouders. Mijn vader liet zich ontvallen dat ik goede programma's maak. En hij is tot in detail een academicus pur sang. Ik ben meer een volksverteller die de geschiedenis dichterbij brengt. Het was zo'n emotioneel moment. Ik was toch het kind dat niet zoveel presteerde en altijd na moest blijven op school. Wat gaat er van dat derde kind worden, was thuis een soort onbeantwoorde vraag. Zijn mooie woorden tijdens die uitzending ontroerden me.” ►

‘Als ik een overtuiging heb, hoef ik er niet te koop mee te lopen’

‘We kunnen zowel de mooie als de slechte kanten van elkaar omarmen’

Met een strikte academische vader in huis liet zijn moeder de teugels wat vieren. Ze werkte in het onderwijs. “Mijn moeder was een verbindende factor die het gezin samenhiel. Mijn ouders leven nog en ik zie ze regelmatig. Familie is belangrijk. Ik kom ook net terug van deels een familievakantie in Griekenland met mijn broer, neven en nichten. Een waardevol moment. Zo zie ik ook de momenten die ik met mijn ouders doorbreng. Ze zijn goede gesprekspartners bij wie ik altijd terecht kan. Nu ik zelf ouder word, begrijp ik ze ook beter. Mijn vader

is met de jaren milder geworden. Het is ook zo leuk om ze als grootouders te zien. Voor hun kleinkinderen zijn ze de beste versie van zichzelf.” Op 12-jarige leeftijd werd Arnout doordeeweeks naar een jongensinternaat, geleid door paters, gestuurd. “Ik was geen gemakkelijke tiener, hyperactief en ik deed als hangjongere waar ik zelf zin in had. Op school haalde ik slechte resultaten en ik had altijd vakantietaken en bleef een keer zitten. Mijn ouders stelden dat ik wel wat discipline kon gebruiken. Zo zou ik iets bereiken in mijn leven.”

Miste je je ouders, broer en zussen?

“Ik vond het wel fijn om in een soort roedel van jongens terecht te komen, en ik kijk er met warmte op terug. Ik herinner me mijn eerste schooldag nog goed: mijn ouders brachten me in hun rode Lada stationwagen. Een opvallende auto, dat zeker, maar niet bepaald hip. Al die andere kinderen kwamen aan in prachtige auto’s. Mijn moeder gaf me twee minuten voor het afscheid in de drukte van de ontvangsthuis nog een lesje seksuele voorlichting. Ze drukte me op het hart om het haar te vertellen als het niet goed voelde op het internaat. Er was veel misbruik binnen de katholieke kerk op dit soort internaten, blijkt ook achteraf. Mijn moeder wilde dat ik me vrij zou voelen om haar hulp te vragen, mocht dat nodig zijn. Nee, er is in dat opzicht nooit iets gebeurd. Als eerstejaars kreeg ik wel regelmatig een stevige draai om de oren van een pater die toezichthouder was op onze slaapzaal. In het internaat leerde ik in een groep te bewegen en groepsdynamieken te herkennen. Ik kreeg levenslessen waar ik nog steeds iets aan heb.”

Mieke leerde hij als de zus van de vrouw met wie zijn broer Harald trouwde kennen. Hij vond haar direct interessant en speciaal, maar voelde zich net zeventien jaar oud iets té jong en onzeker voor de oudere kunstzinnige Mieke. “Ik wist dat ik voor haar moest gaan; tegelijkertijd voelde dat ik nog even moest wachten. Een jaar later, als student aan de filmschool, durfde ik de stap te zetten en kon ik mijn gevoelens voor haar verzilveren.”

Hoe zag dat scenario eruit?

“Mijn broer ging naar zijn schoonfamilie en ik ging met hem mee. Ik pakte een oude gitaar uit de schuur en speelde een liedje.

10X KORT

In de koelkast

“Een pint.”

Altijd bij zich

“Wandelschoenen”

Trots op

“Mijn kinderen.”

Hekel aan

“Luide knallen.”

Groot voorbeeld

“Pater Damiaan.”

Historisch icoon

“Einstein.”

Tof wandelgebied

“Weerribben-Wieden.”

Onweerstaanbaar

“Frisse pint op een hete dag.”

Ontspannen met

“Wandeltocht.”

Levensmotto

“Serendipiteit/
durf te verdwalen”

Een aantal jaar zat ik in een poprockbandje: Hilary’s husband. In die paar minuten schoof ik een paar meter de goede richting op. De rest ging vanzelf. Omdat we al jong bij elkaar waren, zijn we met elkaar meegegroeid en kunnen we zowel onze mooie als slechte kanten van elkaar omarmen. Een karakter heeft zoveel bochten, hoeken en gesloten kamertjes. We hebben alle belangrijke fases in ons leven samen meegemaakt. Daardoor sta je dicht bij elkaar. We zijn een goed team.”

Jullie zijn allebei levensbedreigend ziek geweest. Heeft dat jullie ook dichter bij elkaar gebracht?

“Absoluut. Je bouwt ook op dit soort droevige ervaringen een relatie verder. De kern van je bestaan verandert. Ik ben geen planner, en de meeste veranderingen in mijn leven gebeuren vanzelf. Maar de tropische ziekte die ik op mijn 26ste kreeg na het draaien van een programma in Nigeria is wel het scharnierpunt geweest om bewust over het ouderschap na te denken. Vlak na de opnames ging ik op vakantie in Griekenland en daar werd ik dus acuut ziek. Ik werd opgenomen in het ziekenhuis en zweefde twee weken tussen leven en dood. Ik was werkelijk bang om dood te gaan. Mieke steunde me enorm, en andersom was ik er voor haar in een moeilijke tijd. Ze werd gediagnosticeerd met borstkanker. Onze kinderen zaten nog op de basisschool. Met kinderen moet je door; we hebben ook geprobeerd om haar ziek zijn zoveel mogelijk bij ze weg te houden. Het was een intense periode. Nee, ik ben niet bang geweest om haar te verliezen; de diagnose was hoopvol, maar de borstkanker had wel langdurig impact op haar leven en dat van ons gezin. Je bent er niet zomaar weer bovenop. Gelukkig is de kanker niet teruggekomen.” ▶

Zoon Stan start zijn studie economie in Londen; dochter Sarah woont half thuis en speelt professioneel volleybal. Ze combineert haar professionele sportcarrière met een studie sportwetenschappen. “Ik ben haar grootste supporter en probeer zoveel mogelijk bij haar wedstrijden te kijken. Stan zit wat verder weg en ik verwacht dat ik vaker naar Londen zal gaan dan hij naar Brussel. Voor een student is het natuurlijk een toffe stad om te ontdekken.”

Hoe heb jij je kinderen opgevoed?

“Ik wilde ze een warm nest geven met niet al te veel regels. Waarschijnlijk omdat die regels er in mijn jeugd wél waren. Hoewel ik mezelf in dit streven soms tegenkom. Net na de coronaperiode vertelde mijn zoon dat hij een jaar wilde reizen naar Midden- en Zuid-Amerika. Nog geen achttien jaar oud. Ik stond direct op de rem. Mieke hield een spiegel voor en confronteerde me met mijn eigen reislust. Waarom zou ik hem tegenhouden? Door haar reactie veranderde ik van gedachte en heb ik hem gesteund. Ik leerde om Stan los te laten. Nee, ik heb niet elke dag geappt. Dat is toch verschrikkelijk als je de hele tijd verbonden bent met die digitale navelstreng en het thuisfront met honderdduizend verplichtingen. Het is belangrijk dat het niet alleen over jezelf gaat. Als ouder word je door je kinderen gedwongen om jezelf niet het centrum te laten zijn. Dat maakt het leven rijk. Ik heb het altijd belangrijk gevonden om adviezen en het doorgeven van mijn eigen erva-

ringen en wijsheden te doseren. Ik probeer niet te veel ruimte in te nemen, en dat geldt ook voor vriendschappen.”

Heb je veel vrienden?

“Nee. Ik heb snel een connectie met mensen, maar de hechte vriendschappen kun je op één hand tellen. Het is ook weer niet zo dat ik me naast mijn werk alleen maar focus op mijn gezin. Ik heb mensen buiten de familiekring nodig om hetgeen mij bezighoudt te delen. Vrienden houden je misschien ook wel eerder een spiegel voor dan familie. En een enkele keer doen de mensen uit mijn programma's dat door hun manier van leven of de gesprekken die we hebben. Met vreemden kun je soms diepere gesprekken voeren dan met bekenden.”

Blijf je de wandelprogramma's maken? Of gooi je het tweede deel van je leven radicaal om?

Lachend: “Ik vertelde je al dat ik niet zo'n planner ben. Die wandelprogramma's blijf ik maken, ook omdat het een wezenlijk deel is van wie ik ben. Ik kan helemaal mezelf zijn. En verder... ik zou het echt moeilijk hebben als ik nu al weet hoe mijn leven er de komende vijf jaar uit gaat zien. Is de aantrekkingskracht van het leven nu juist niet het onbekende omarmen?” ■

Interview met de geschiedenis: hoog bezoek

Arnout Hauben duikt opnieuw in onze geschiedenis en interviewt bijzondere figuren op bezoek aan de Lage Landen. Zo spreekt hij Albert Einstein en Napoleon maar ook Marie Curie, Peter de Grote, Marlene Dietrich en Vincent van Gogh. In dit boek

bij de gelijknamige tv-reeks krijg je extra historische achtergrondinformatie en stapels unieke getuigenissen. (Pelckmans, € 27)

GRATIS BOEK?
Kijk op p. 111 (Win met Zin)
en maak kans!

DE LEUKSTE BELG OVER HOLLANDERS

TOP 5

Kunnen Belgen iets van opsteken

- 1 “Taalvaardig, rechthout en open. Je weet altijd waar je aan toe bent.”
- 2 “Een brede blik op de wereld, nieuwsgierig en ondernemend: zeevaarders in hart en nieren.”
- 3 “Een flinke interesse in geschiedenis en cultuur.”
- 4 “Een echt lezend volk; altijd iets te leren.”
- 5 “Van Gogh: een cultureel icoon dat nooit verveelt.”

TOP 5

Best wel even wennen

- 1 “Luidere mensen.”
- 2 “Snellere gesprekken.”
- 3 “Eindeloze polders.”
- 4 “Karnemelk.”
- 5 “Harde klinkers.”

